

РЕШЕНИЕ

№ 15928

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10984** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс. Образувано е по жалба на „АНТОН ПОПОВ“ ЕООД, подадена срещу Решение за изплащане на финансова помощ № 19/042/0/01216/3/01/03/01 с изх. № 07-2600/2000/17.09.2024г. на Изп. Директор на ДФЗ в частта на отказана сума – 9872,36лв. В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Иска се неговата отмяна. Сочи се, че не става ясно как е определена отказаната сума. Иска се отмяна на акта в тази част. В съдебно заседание представителят на жалбоподателя поддържа жалбата със същите аргументи. Претендира разности.

Ответникът по жалбата не изпраща представител. Представил е писмено становище, с което поддържа акта и претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът приема за установено следното от фактическа страна: Оспореното решение е издадено на основания чл. 20А, ал. 2 от ЗПЗП и чл. 17, ал. 8 от Наредба 4 от 30.05.2018г. за реда за условията и реда за изплащане на, намаляване или отказ за изплащане, или за оттегляне на изплатената финансова помощ за мерките и подмерките по чл. 9Б, т. 2 от ЗПЗП. В решението се сочи, че се одобрява изплащането на финансова помощ на дружеството по договор BG06RDNP001-4.015-0104-CO1 от 03.08.2023г., съгласно искане за изплащане № 1904/2/0/01216/3/01, в размер на 1944583,37лв. за следните дейности и активи:

1. Автономна електрическа централа – 439,64 киловат пик;
2. Проектиране – 1бр.;
3. Специализиран транспортен хладилен електромобил-1бр.;

4. Технологично оборудване – 1бр.и

5. Бизнес план – 1бр.

В т. II се отказва частично изплащане на финансова помощ по договора за позиция „Проектиране“ в размер на 9872,36лв.на одобрената за финансиране субсидия, поради прилагане на лимит, съгласно разпоредбата на т.7.2.от Раздел 14.2 „Условия за допустимост на разходите“ от Условия за кандидатстване по процедура чрез подбор BG06RDNP001-4.015, а именно: „7,2 Допустими разходи за изработване на технически и/или работен проект като част от разходите по т. 2 от Раздел 14,1 „Допустими разходи“ не могат да превишават 2,25 на 10 от допустимите разходи за проектирания обект“.

Посочени са:

1. Заявена сума – 1954455,73лв.;

2. Отказана сума, съгласно Раздел II: 9872,36лв.;

3. Оторизирана сума 1944583,37лв.;

4. Приспадна аванс 977227,86лв;

5. Изплатена сума – 967355,51лв.

6. Дата на плащане – 11.09.2025г.

Това е съдържанието на оспорения акт.

По делото е приложена административната преписка. От нея се установява, че дружеството-жалбоподател е страна по административен договор BG06RDNP001-4.015-0104-CO1 от 03.08.2023г, с предмет – „Монтаж на линия за сушене на биоплодове и зеленчуци и за изграждане на автономна фотоволтаична централа за собствени нужди върху покрива на съществуващи сгради“. Договорът е сключен по Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г., процедура чрез подбор № BG06RDNP001-4.015 по подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4. „Инвестиции в материални активи“.

В т. 7,2 от Раздел 14.2 „Допустими разходи“ на Условията за кандидатстване с проектни предложения за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по процедура чрез подбор № BG06RDNP001-4.015 по подмярка 4.2. „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020 г. е записано следното: „Допустимите разходи за изготвяне на технически и/или работен проект, като част от разходите по т. 2 от Раздел 14.1 „Допустими разходи“ не могат да превишават 2,25 на сто от допустимите разходи за проектирания обект“.

Описаните факти не са спорни и се установяват от писмените доказателства по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден на основание Закон за подпомагане на земеделските производители (чл. 20а, ал. 2) и чл. 17, ал. 8 от Наредба № 4 от 30.05.2018 г., от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма.

Програмата за развитие на селските райони 2014–2020 г. се управлява от Министерство на земеделието и храните. Съгласно чл. 11а, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 11 от същия закон, Държавен фонд „Земеделие“ е акредитиран като единствена разплащателна агенция за Република България за прилагане на Общата селскостопанска политика на Европейския съюз, като осъществява функциите по приемане, проверка и одобрение на заявленията за подпомагане, както и по извършване на плащанията.

На основание чл. 20а, ал. 1 и ал. 2 от ЗПЗП, изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ организира и ръководи дейността на разплащателната агенция и издава

индивидуалните административни актове, свързани с предоставяне, намаляване или отказ от финансова помощ. Съгласно чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП, изпълнителният директор може да делегира със заповед свои правомощия на заместник-изпълнителни директори или на други длъжностни лица от администрацията на фонда.

В случая оспореният акт е издаден от Изпълнителния директор на ДФЗ, поради което съдът приема, че същият е постановен от материално и териториално компетентен орган.

Спорът по делото е съсредоточен върху законосъобразността на частичния отказ за изплащане на финансова помощ по позиция „Проектиране“ в размер на 9872,36 лв., мотивиран с прилагането на лимита по т. 7.2 от Раздел 14.2 от Условието за кандидатстване по процедура № BG06RDNP001-4.015. Съгласно посочената разпоредба, допустимите разходи за изработване на технически и/или работен проект не могат да надвишават 2,25 % от допустимите разходи за проектирания обект.

Настоящият съдебен състав намира, че в тази част административният акт е незаконосъобразен поради необоснованост и нарушение на административнопроизводствените правила, по следните съображения:

На първо място, от съдържанието на оспорения акт не се установява по какъв начин административният орган е формирал извода, че заявените разходи за „Проектиране“ надвишават нормативно допустимия праг. Липсва конкретна методика или изчисление, въз основа на което е определена отказаната сума. Не са посочени нито базовата стойност на „допустимите разходи за проектирания обект“, нито процентното съотношение, което е довело до прилагане на лимита. Тази липса на фактическа обосновка препятства съда да извърши ефективен контрол за законосъобразност, а жалбоподателя – да организира адекватна защита, което представлява съществено нарушение на изискванията на чл. 59, ал. 2 от Административнопроцесуален кодекс относно мотивираността на административните актове.

На второ място, административният орган не е обсъдил всички относими факти и доказателства от административната преписка. Не е изяснено дали заявените разходи за проектиране са част от общата инвестиция по договора, нито дали същите са пряко свързани с допустимите дейности по проекта. Липсва и анализ дали конкретният проект обхваща един или повече обекти, което е от съществено значение за правилното прилагане на лимита от 2,25 %.

На трето място, съдът намира, че е налице и неправилно приложение на материалния закон. Разпоредбата на т. 7.2 от Раздел 14.2 следва да се прилага при ясно определена база – „допустимите разходи за проектирания обект“. В случая административният орган не е индивидуализирал този обект, нито е посочил каква част от инвестицията се приема за релевантна при изчисляването на процента. Това води до произволно прилагане на ограничението. Действително, с писменото становище от 04.02.2026г. органът е дал обяснения, как е изчислил корекцията. Тези обяснения не може да допълнят административния акт, доколкото са дадени в производството по оспорването му. В самото решение няма никакво обяснение за начина на формиране на отказаната сума. Това нарушава правата на жалбоподателя и възможността да направи съответни възражения.

Съдът отчита и това че в останалата част административният акт одобрява изплащането на значителна по размер финансова помощ, включително за изграждане на автономна електрическа централа и за други активи, без да се сочат несъответствия или нарушения. Това още повече налага изискването за прецизна и конкретна мотивировка именно по спорната позиция „Проектиране“, каквато в случая липсва.

С оглед изложеното съдът приема, че частичният отказ за изплащане на финансова помощ в размер на 9872,36 лв. е издаден при съществено нарушение на

административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и при липса на необходимата фактическа обоснованост, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на спора преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски. От представените по делото доказателства се установява, че същите възлизат на 2450лв лв., представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение, поради което следва да бъдат присъдени в полза на жалбоподателя.

Направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар е немотивирано и неоснователно, доколкото то не е прекомерно с оглед материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото и процесуалното му развитие.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от Административнопроцесуален кодекс, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „АНТОН ПОПОВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], Решение за отказ на изплащане на финансова помощ № 19/042/0/01216/3/01/03/01 с изх. № 07-2600/2000/17.09.2024г. на Изп. Директор на ДФЗ в частта, в която е отказано изплащане на финансова помощ в размер на 9872,36 (девет хиляди осемстотин седемдесет и два лева и тридесет и шест стотинки), като незаконосъобразно.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по искане за изплащане № 1904/2/0/01216/3/01, в отменената част а решението, при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ДФЗ да заплати на на „АНТОН ПОПОВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 2450 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: